

Hans August Engelhardts prædiken skærtorsdag

Taler

Hans August Engelhardt
Sognepræst

Dato

17. april 2025

Sted

Ramløse kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 26, vers 17-30

- 1 Har du nogensinde smagt noget, der med ét kastede dig tilbage i tiden?

Måske en småkage, en skefuld suppe, en duft af brød fra barndommens køkken. Ikke bare et minde – men en følelse af længsel, der pludselig stod soleklart i kroppen? En slags længsel, du ikke anede, du bar på: en hjemve. Ikke hjemve efter et sted, du kan finde på et kort, men nærmere en fornemmelse. Et nærvær. En tabt helhed.

- 10 Den slags længsler bor i os alle, tror jeg. Som glimt fra et andet sted, vi engang kendte. Måske i barndommens gade, ved aftensmåltidet hvor tiden stod stille. Hvor livet endnu ikke var blevet... Ja et livsPROJEKT, men bare fik lov at være, legende, i rytmen af noget større, som vi lod os bære af, uden at kræve noget tilbage.

- 15 Måltider kan virkelig noget særligt. Det er nemlig ikke bare ingredienser, det handler om. Det handler om noget andet, noget mere. Om en tilstedeværelse. Om dufte, varme stemmer, måde man rækker over bordet – hele ritualen. Hele stemningen. Hele historien.

- 20 I dag spiser mange måske med en telefon i hånden, Netflix i baggrunden og hovedet et andet sted. Men når vi samles om et måltid – ægte, nærværende – så strømmer noget andet ind. Noget åbnes.

- 25 Og i aften, Skærtorsdag, samles vi netop om sådan et måltid. Bestemt ikke for smagens skyld – lad os være ærlige: den tørre oblat og slurken af portvin får næppe nogen til at skrive hjem.

30 Men et måltid, der gør krav på, at være noget langt større, end det ser ud. Det påstår nemlig, utroligt nok, at det åbner ind til hjertet af vores længsel, vores hjemvé; den tabte HELHED.

35 At her – midt i det hverdagsagtige og næsten smagsløse – strømmer noget andet ind.

Nadveren, som vi gentager søndag efter søndag, er et nålestik i tiden, hvor evighed strømmer ind.
Og det er ikke kun som en flyvsk livsfilosofi, men en virkelig og håndgribelig invitation: "Dette er mit legeme. Dette er mit blod. Givet for jer."

40 Det er utroligt. Det er overhovedet ikke til at forstå. Og det skal det heller ikke være.

45 Grundtvig, som vi om lidt synger, begynder sin salme med slutningen, med klimakset: "O kristelighed, du skænker hvort hjerte, hvad verden ej ved."
Og det er præcist det, der sker her. For det, vi længes efter, kan vi aldrig helt begribe – ved verden ej.

50 Videnskaben ved ikke, hvad stof er. Selvom vi jo velsagtens er her. Filosofien kan ikke fastholde sandheden. Selvom den er her. Kirken kan ikke forklare, hvad nadveren egentlig er – selvom vi spiser.

Det er overhovedet ikke til at forstå. Og det skal det heller ikke være.

55 At tage del i nadveren er at træde ind i en fortælling, der altid har ventet på os. Vi krydser tiden tilbage til bordet – ikke vores barndoms bord, men Kristi eget bord. Det at blive indviet i en hemmelig historie, som kun kan fortælles om et særligt bål – Guds bål. Det er Guds egen fortælling, der lander i dig, på din tunge, i din mave, så DU pludselig VÅGNER til nyt nærvær, nyt liv.

60 De stærkeste historier er nemlig ikke dem, vi fortæller. Det er dem, der fortæller os. Og nadveren – den er sådan en historie.

Og i aften – midt i vores liv – lander den, igen.

65 Den tørre oblat og portvinen føles måske ikke af helt så meget, som jeg her

skitsere. Men tør vi tro – tør vi lade historien lande i os – så vil vi opdage: vi lander også. Forandrede.

70

VI skænkes i aften, hvad verden ej ved.

For verden ved ikke at kærlighedens Gud, dens skaber og opretholder knæler ved vores beskidte, trøtte fødder. Verden ved ikke at denne skærtorsdag afslører, at

75 Gud giver sig selv væk – ikke for at dømme, men for at fylde. Ikke for at hæve sig, men for at synke helt ned i det menneskelige morads og helbrede – gøre helt, gøre helligt – igennem OS. I skikkelse af Jesus Kristus knæler kærlighedens Gud og giver sit liv for os.

80 Det er vores hjemve, tror jeg, det er dét sjælen, skabt i Hans billede, altid har længtes efter!

Det er troens hemmelighed, heroppe ved alteret, den hemmelige historie rundt om bålet. Det er hemmeligheden bag Skærtorsdags under: Det er ikke kun os,

85 der spiser Gud – det er Gud, der spiser os. Først da, er vi hele.

Det er overhovedet ikke til at forstå. Og det skal det heller ikke være.

Vi knæler nemlig ikke for at præstere noget – eller for at få noget.

Vi knæler ved alteret, fordi Kærlighedens Gud selv knæler. Vi går ind i Guds

90 egen rytme – Guds eget fællesskab, fordi han går ind i vores.

En bevægelse, hvor liv deles, og kærlighed ikke holdes tilbage.

Vi. Bliver. Brødet: noget, der kan brydes og deles.

Vi. Bliver. Vinen: noget, der flyder over.

95 Kærlighed lever nemlig kun, når det gives videre.

Og på denne aften – Herrens sidste – vibrerer Guds hemmelighed altså i rummet:

Han blev os, for at vi kunne blive ham.

100 Lad os defor blive spist, helt.

Lad os forsvinde HELT ind i hans hellige NU og HER.

Og vi vil for alvor være det navn, han i evigheden har kaldt os.

O Kristelighed – du skænker hvort hjerte, hvad verden ej ved.

105

For i dette måltid er det ikke os, der holder fast i Gud.
Det er Gud, der holder fast i os.

110 Og måske – bare måske – smager du i aften noget, der minder dig om noget, du
aldrig helt har glemt.

En varme. En duft. Et glimt af hjem.
Noget evigt, der strømmer ind.

115

Amen.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

120

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet, Skærtorsdag

125

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/hans-august-engelhardts-praediken-skaertorsdag>

130

135

140